

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 4 - aug. 2016

*Familien Rasmussen
rejser hjem fra Israel:*

**Vi tager det
fremmede
med os hjem**

*Kan man blande olie med vand? - 06 | En lærlings bekendelser - 09 | Vi tager det fremmede med os hjem - 12 |
Landsstyret i Israel: Vi skal bekæmpe uvidenheden om, hvem Jesus er - 18 | Et alsidigt arbejdsliv - 20*

Gud er mangfoldig.
Derfor er Guds mission mangfoldig
- også i forhold til det jødiske folk.
I dette magasin vil vi give stemme
til den mangfoldighed.
Til de stemmer som tror og tvivler
og dem, der kan begejstre.
Til de mennesker som vil forsoningen
og dem, som er fortvivlede over manglen på samme.
Til stemmer som vil udfordre vores
teologi og tænkning.
Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret og
opmuntret og bevæget af Guds
missions mangfoldighed.

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 04. aug. 2016

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4300

Forsidebillede: Familien
Rasmussen
Foto: Dotan Goor-Arye

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan
Mortensen, Simon Krüger,
Arne Pedersen (ansv.)
Layout: Maria Bach Jensen

Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

Det sikreste sted er at være i Guds hænder

LEDER

Overskriften er taget fra en mail fra Christian Rasmussen efter terror-angrebet i Tel Aviv i juni måned. Her mistede fire tilfældige mennesker på en café ikke så langt fra Immanuelkirken livet, dræbt af to unge palæstinensere. Jeg var glad for at læse ordene fra Christian, for de var et udtryk for, at vores volontører og medarbejdere i Tel Aviv ikke havde mistet modet, men fortsat følte sig trygge ved at bevæge sig rundt i byen. Jeg var heller ikke overrasket over, at det var sådan, de havde det. Jeg ved, at medarbejdere og volontører i Jerusalem har det på tilsvarende måde.

Men jeg ved også, at ordene ikke kunne være sagt af mig til medarbejderne, hvis de havde givet udtryk for, at de oplevede sig utrygge ved fortsat at være i Israel. Jeg kunne ikke sige til dem: "Bliv I bare, hvor I er og fortsæt frimodigt jeres arbejde, for det sikreste sted er at være i Guds hænder." Sådan noget skal man sige selv og ikke høre sagt af andre, der har deres på det tørre.

Og hvorfor nu ikke det? For det er jo rigtigt. Det stemmer også overens med Bibelens ord om, at Gud er vores borg og fæstning og sikre tilflugtssted. Det var det, som profeterne gang på gang mindede Israel om, når de følte sig truet af fjender og søgte beskyttelse ved at vende sig til afguder eller søge politiske alliancer med Egypten i stedet for at regne med Guds hjælp. Og sådanne alliancer var bare en anden form for afgudsdyrkelse. Det betød måske ikke, at Guds folk vendte Gud ryggen, men de søgte tilflugt og tryghed andre steder end hos Gud. De valgte at sætte deres

lid til egne løsninger. Det er at sætte noget andet i Guds sted. Det var det dengang, og det er det i dag.

Når vi læser om profeternes anklager mod Guds folk om afgudsdyrkelse, virker det næsten latterligt og naivt og langt fra noget vi selv kunne forfalde til. Men hvad så med os selv og det samfund vi er en del af? Hvad gør vi, når vi ikke længe mere føler os sikre, fordi vores egne gader og byer er blevet utrygge? Når vi bekæmper frygten ved hjælp af højere mure og større hegn, flere overvågningskameraer og flere sikkerhedsforanstaltninger. Det kan næsten synes grotesk, at jo rigere vi er – som privatpersoner eller som samfund - desto flere elektriske por-te foran husene, desto højere hegn og desto flere grænsevagter. Det kan godt være, vi ikke laver afguder i form af statuer og amuletter, men vi sætter vores lid til egne ressourcer og remedier – noget som vore egne hænder har lavet, når frygten melder sig og tager magten over os.

Hvor eller i hvad henter vi vores tryghed, og hvorfra kommer vores tillid til fremtiden og til hinanden? Hvad sker der med et samfund, hvor vores handlinger og relationer til hinanden er bestemt af frygt og mistillid, og hvor vi først tør møde næstens behov, når vi er helt sikre på selv at have nok – ikke bare til dagen i dag, men helst så langt frem som vi kan se? Og er det så frygt eller egoisme, der styrer os?

Det kan godt være, at vi ikke kan sige det til vores politikere eller til vores nabo, "Det sikreste sted er at være i Guds hænder". Men så kan vi sige det til os selv - som kristne,

der har Kristus til herre og kender Guds almagt og omsorg. Lad os så hjælpe hinanden til at leve i den historie som Bibelen fortæller: At Gud er vores tilflugt og sikre borg, at de ødelæggende og nedbrydende kræfter i verden ikke vil få held af deres forehavende, at Gud er én og ingen er hans lige; at han har fravristet frygten og hadet dets magt ved at oprejse Jesus fra de døde; han har gjort det muligt, at vi som kender og bekender hans navn, kan leve og virke som hans folk i hans elskede søns rige – indtil han kommer i herlighed. Lad os sige det til os selv og til hinanden: "Herren er værn for mit liv, hvem skal jeg da være bange for" (Sl 27.1). Ikke fordi der ikke kan findes gode grunde til at frygte. Det kan der. Men fordi Gud alene er Gud. Lad os leve i Guds historie, sådan som Bibelen fortæller den om ham, så vi med vores ord, vores handlinger og holdninger fortæller at midt i en usikker og utryg verden kan vi være trygge. Lad os gøre det - for Guds skyld. Ham til ære og vores medmennesker til gavn.

Bodil F. Skjøtt
Bodil Skjøtt, generalsekretær

Forenet i Kristus

✚ REFLEKSION

Jakob Wilms Nielsen, sognepræst i Kvaglund og medlem af Israelsmissionens landsstyre

En søndag i juli havde vi dåb i kirken, hvor jeg er præst. En tidligere muslim fra Iran, vi kan kalde ham Said, fik et møde med Jesus og ville gerne døbes.

Said har været en del af menigheden de sidste par måneder og noget af det, som har gjort indtryk på ham, er, at vi som en del af kirkebønnen beder for Israel og for Jerusalems fred.

Han har været vant til fra moskeen i Iran at høre forbandelser over Israel og det jødiske folk, og det gjorde derfor stort indtryk på ham, at høre os bede for Israel og for fred.

Jesu folk, det jødiske folk, og Saims folk, iranerne er traditionelt ærkefjender. Præstestyret truer med at drive jøderne tilbage i havet, og Israel truer til gengæld med militære aktioner, hvis ikke Iran dropper deres ambitioner om atomkraft.

Men Saims nyfundne tro på jøden Jesus har gjort noget ved hans syn på det jødiske folk. Han kan nu af hjertet bede med på forbønnen for Israel og for fred i Jerusalem. Han ønsker brændende at kunne besøge Israel for at se de steder, de bibelske beretninger udspillede sig. Said er på en måde et levende eksempel på det, Paulus taler om i Efeserbrevet:

Husk derfor, at I, der var født som hedninger [...] dengang var adskilt fra Kristus, udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden. Men nu, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær. For han er vor fred. Han gjorde de to parter til ét, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os. (Ef 2,11-14)

Iraneren Said er blevet venner med jøden Jesus, og det har fået konsekvenser for, hvordan han ser på hans nye vens folk, jøderne.

Som en del af Israelsmissionens landsstyre var jeg for nyligt med på en rundrejse i Israel for at mødes med vores partnerorganisationer.

Det var på den ene side opløftende at mødes med mine jødiske brødre og søstre og erfare, hvordan vi, selvom vi kommer fra vidt forskellige sammenhænge, er forenet i vores fælles tro på Jesus, men samtidigt var det nedslående at høre, at der stadig er konflikt mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne.

Der er stadig brug for forsoningsarbejde. Et arbejde som er nært forbundet med Israelsmission, for der findes ikke noget stærkere vidnesbyrd om evangeliets sandhed end enheden mellem to, som burde være fjender. Jesus selv beder i sin ypperstepræstelige bøn i Johannesevangeliet kap 17 om, at hans efterfølgere må være ét, for at verden kan se, at Gud har udsendt ham. Hvor palæstinensiske kristne og messianske jøder mødes i fred og enhed, er det et stærkt vidnesbyrd for deres respektive folk om evangeliets sandhed, og derfor må vi, der er engageret i Israelsmission, være de første til at støtte forsoningsarbejdet i Israel.

Så mange flere jøder såvel som palæstinensere, ligesom min ven Said, kan møde den jødiske Messias og give deres liv til ham. <<

Kan man blande **OLIE** med **VAND?**

- et messiansk jødisk perspektiv på forsoning

ARTIKEL

*Messiansk jødisk
deltager i Musalaha*

Kan du lide at arbejde med børn? Det kan jeg. Jeg elsker at se forundringen i børns ansigter, når de møder noget nyt for første gang. Jeg husker, at jeg som barn blev forundret af en smule olie, som blev hældt i noget vand. Jeg blev ved med at røre i blandingen. Hurtigere og hurtigere - for at se om olien blev opløst. Men hver eneste gang skubbede de små bobler af olie sig igennem vandet. Olien vendte tilbage til den samme tilstand som før - et lag olie i toppen af glasset adskilt fra vandet.

Man kan simpelthen ikke blande olie og vand uden hjælp.

Det samme gør sig gældende for jøder og arabere, selv messianske jøder og kristne palæstinensere. Vi kan ikke blandes. Jeg siger ikke, at vi ikke deltager i hinandens gudstjenester eller beder sammen til diverse konferencer. Selvfølgelig gør vi det. Men vi sænker ikke paraderne. Vi taler ikke om de svære spørgsmål, og vi lukker ikke hinanden ind i vores liv.

I disse dage med terrorisme og besættelse er det ikke overraskende at mange af os – hvis ikke de fleste – giver efter for mediernes og politikernes retorik. Vi tænker det værste om hinanden og forlanger af "de andre", at

de tilpasser sig vores synspunkter, før vi er villige til at indgå i en samtale. Vi vil have olien til at foregive, den er vand, og når den ikke gør det, kritiserer vi den for at være olie.

Som messianske jøder er vi nødt til at kæmpe, ikke kun med den israelsk-palæstinensiske konflikt, men vi må kæmpe med alt det, som det indebærer at være israeler. En lang værnepligt, kærligheden til vores land og vores usikre placering i det israelske samfund. Det hele bliver mere kompliceret, når vi tænker på den virkelighed, som vores palæstinensiske brødre og søstre lider under. Hvis vi valgte at holde fast i majoritetens holdning i Israel, ville vi ikke engang overveje at være i samme rum som dem, der tilslutter sig palæstinensisk teologi eller politik.

Under de seneste års politiske krise, har Israel tenderet til at orientere sig mod højre. Vi drejer ud på højreflø-

✓ *Forsoningsorganisationen Musalaha vil gerne pege på, at Jesus er den sæbe, som kan få olie og vand til at blandes med hinanden. Det gør de blandt andet gennem børnelejr, hvor jødiske og palæstinensiske børn kan lære hinanden at kende.*

Foto: Musalaha

jen, når vi er bange, og mod venstrefløjen når vi ikke er. Særligt efter vores seneste sving mod højre bliver venstrefløjen stigmatiseret. Dem som ser sig selv på venstrefløjen, bliver kaldt ting som 'förræder' og tilmed 'anti-semit'. Hver eneste gang en jøde mødes eller associeres med en palæstinenser, bliver de stemplet som venstreorienteret, især hvis det er for at frembringe enhed og lighed. Det er udmattende, at man som messiansk jøde prøver at være en del af et land, som afviser vores tro, og som stigmatiserer vores politiske holdning som venstreorienteret. De fleste Jesus-troende jøder undgår derfor enhver association med palæstinensere, kristne og mange andre.

Omstændighederne bliver endnu mere ubehagelige, når vi tænker på vores tjeneste i det israelske militær. Situationen i Mellemøsten kræver soldater. Som messianske jøder er vi stolte af at aftjene vores værnepligt og støtte sikkerheden i landet. Det er en sikkerhed, som vores bedsteforældre ikke kunne nyde i 40'ernes Europa. Når vi så møder palæstinensere, møder vi ofte nogle, som kun har mødt jødiske soldater ved checkpoints, i patruljer eller i endnu værre sammenhænge. De kommer med en uundgåelig frustreret reaktion. Unge messianske jøder er efterladt med en følelse af skyld for forbrydelser eller handlinger, de ikke er skyldige i. Det giver unge jøder en følelse af irritation og nogle gange et højt pres.

Mange Jesus-troende jøder er derfor nødsaget til at sige til sig selv: "Hvis jeg ikke vil kategoriseres som en af de røde, og jeg ikke er skamfuld over at have tjent mit fædreland, hvorfor i alverden skulle jeg så tale med mine palæstinensiske brødre og søstre i Musalaha?" I de fleste tilfælde er det her forsoningsprocessen stopper. Men i nogle tilfælde er der noget, der fører os videre - nemlig håb.

Den eneste grund til at vi engagerer os i relationer på tværs af grænser, er håb. På trods af alle knivene, geværerne, hadet og frygten tror vi på, at der er et håb for dette land og dets folk, som kan ændre selv det hårdeste hjerte. Det håb er evangeliet! Da Jesus blev menneske, lærte han os at se os selv med vores fjenders øjne - på samme måde som han selv blev menneske. Hans død lærer os at høre hans kald om at sætte os selv villigt til side og leve for andre først. Hans opstandelse viser os, at uanset hvad der sker, kan Gud forløse hvem som helst.

Hvordan vil det forandre vores land? Jesus forandrer relationer, fordi han er sæbe. Sæbe får olie og vand til at blandes. Sæbe sætter sig på hydrofobe væsker - olie, og det sætter sig på hydrofile væsker - vand. Dog, når

sæbe gør dette, efterlader det ikke olie og vand i samme form, som de befandt sig i før. Jesus kan forandre vores folk, hvis vi er villige til at møde ham. Vi skal lade ham forandre os gennem forsoningsprocessen, så vi kan være hans forende legeme.

Hvordan skal det ske i praksis? Det kan jeg ikke fortælle dig. Men jeg kan sige, at jeg er spændt på at se Jesus gøre det.

Jeg håber, du vil være med til at bede for Musalaha og for alle de mennesker, som ønsker at bringe evangeliets kraftfulde budskab om frelse og forsoning videre i dette brudte land. «

En lærings BEKENDELSER

ARTIKEL

*Christian Rasmussen,
generalsekretær i Kristeligt
Forbund for Studerende og
tidligere præst i Immanuel-
kirken i Jaffo*

”Syv år, Niller. Så ved man et og andet,” sagde Sofie Gråbøl i Den Eneste Ene. Syv et halvt år i Jaffo. Så ved man vel et og andet; i det mindste har man vel lært et og andet? Det skulle man synes, og det har jeg vel også – altså lært noget. Herunder følger nogle eksempler. Før vi tog til Immanuelkirken i 2009 havde jeg nok en grundlæggende idé om, at vi skulle ned og åbne Gamle Testamente (GT) for de jøder, vi måtte komme i kontakt med. De har jo fået Guds Ord betroet, som Paulus siger, så hvad kunne være mere naturligt end at åbne det og vise dem, at deres egen bibel dybest set handler om Jesus, deres og min Messias. Det kom ikke helt til at gå sådan – eller jo, men på en mere bagvendt måde, end jeg havde forestillet mig.

De gange jeg i begyndelsen snakkede om tro med jøder, gik jeg ofte direkte til GT og tog fat i nogle af de linjer, vi har dér. Løftet om en søn af Eva, der skulle knuse slangens hoved og selv blive såret i kampen; løftet om velsignelse til alle jordens familier gennem en fra Abra-

nem-sekulariserede og mange præsenterer sig som ateister, selvom de fleste af dem nok reelt er agnostikere. En af vore lokale venner (som ellers er vokset op i et ortodokst hjem med en far, der er rabbiner) sagde, da vi mødtes for sidste gang inden afrejsen: ”Jeg fatter stadig ikke helt, I kan tro på Gud. Jeg mener, I er jo ikke dumme...”

Den havde jeg ikke set komme, før vi landede i Jaffo. Jeg troede nok lidt naivt, at jøder nærmest per definition tror på Gud, men det er altså ikke tilfældet.

Et andet fænomen gør sig gældende for mange af dem, der er 60+. Her har jeg mødt flere, som nok tror Gud eksisterer, men de vil ikke have noget at gøre med ham. Når han lod Holocaust ske, så er han ikke værd at samle på. Og her er jeg ofte kommet til kort. Der er ikke rigtig noget at sige, synes jeg, andet end at det kan jeg faktisk godt forstå. Hvad er det da for en Gud, der tillader noget sådan? Det ved jeg ikke - eller jo, det gør jeg jo, men jeg forstår det ikke.

Når jeg tænker på dem, som vi har fået lov at se komme til tro, så er det næsten hver gang Jesus, der har ledt dem tilbage til deres egen bibel, mere end det er deres egen bibel, der ledte dem til Jesus.

Christian Rasmussen

hams familie; løftet om en profet som Moses, men større end ham; løftet om en konge som David, men større end ham; løftet om en evig præst som Melkizedek, men større end ham og så videre.

Men dels fik jeg ofte den respons, at det godt kunne være, at GT kunne siges at pege på Jesus, men det gjorde nu ikke den store forskel, for GT havde ikke nogen betydning for dem og derfor ingen autoritet i deres liv, for de troede slet ikke på Gud. Derfor måtte vi begynde et helt andet sted med mere klassisk apologetik og tale om, hvorvidt det overhovedet er fornuftigt og relevant at tro på Guds eksistens.

Det er et typisk billede af Tel Avivs jøder i dag. Gen-

Først Jesus og så Jesus

Ovenstående betyder, at jeg generelt begynder et andet sted, end jeg gjorde, da vi kom. Jeg begynder simpelthen bagfra. Med Jesus. Jeg giver dem et Ny Testamente og beder dem læse et af evangelierne og overveje, hvem evangelierne siger, Jesus er, og så overveje hvem de nu selv vil sige, Jesus er, og hvad det betyder for dem og deres liv. Når jeg tænker på dem, som vi har fået lov at se komme til tro, så er det næsten hver gang Jesus, der har ledt dem tilbage til deres egen bibel mere end det er deres egen bibel, der ledte dem til Jesus.

Ikke fordi den ene vej er mere rigtig end den anden, men dette er blot min erfaring. Det er Jesus først, og så kommer GT til live. Vores venner fra Jews for Jesus har

noteret sig det samme mønster. En ung kvinde skrev følgende til mig i en e-mail tre uger efter hun første gang sad i mit kontor: "Jeg er lige blevet færdig med at læse evangelierne og bogen 'Forrådt'. Det har jo hele tiden været lige foran øjnene på os. Jeg forstår bare ikke, hvorfor det tog mig så lang tid at se det. Er det virkelig så klart? Hvorfor så jeg det ikke? Jeg har aldrig følt mig så tæt på Gud som de seneste tre uger. Jeg føler mig elsket. Jeg tror, Jesus er Guds Søn, at han er vores frelser, og jeg ønsker, han skal frelse mig. Mine øjne er åbne; mine ører hører, men jeg tror, jeg kan blive mere åben. Jeg tror virkelig."

Jesus er uden tvivl også det nærmeste, vi kommer et svar på lidelsen og i dette tilfælde spørgsmålet om Holocaust. Ikke på dens 'hvorfor', men på 'hvem' der tillader den. Som John Stott siger: "Jeg kunne aldrig selv tro på Gud, hvis ikke det var for korset. Hvordan skulle nogen i denne lidelsens verden kunne tilbede en Gud, der var immun over for den?"

Og så er det jo i virkeligheden slet ikke at begynde bagfra, når vi begynder med Jesus. Han er jo Alpha og Omega, begyndelsen og enden, så det giver faktisk rigtig god mening at begynde med Jesus og se, hvordan han og det han har gjort for os rækker både bagud og fremad.

Mangel på tro

Noget andet jeg (forhåbentlig) har lært er at have lidt mere tiltro til Gud. Jeg må nok være ærlig og bekende, at jeg fra start tvivlede på, at der ville komme nogen særlig frugt ud af vores tjeneste. Dels var vi helt grønne og kom direkte fra studierne, så hvad kunne vi lige bidrage med? Dels skulle jeg jo tage over efter Jan Mortensen, som både teologisk og pastoralt stadig står som et fyrtårn for mig, og som jeg ser både hen og op til. Det var da noget af en nedgradering de skulle undergå de stakkels mennesker i Jaffo. Dels var der det hebraiske sprog, som jeg ret hurtigt indså, jeg ikke fik tid til at investere nok i, og hvilke begrænsninger ville det ikke lægge ned over en præst, der i forvejen synes, han selv havde nok af begrænsninger. Og så den situation vi er i som kirke i Israel, hvor vi simpelthen fra start er bagud på point, fordi vi ikke ligefrem har historien med os. Hvordan jøder skulle kunne overbevises om, at kirken er bærer af troværdigt godt nyt, selvom den selv har været dårligt nyt for det jødiske folk op igennem historien, ja, det var da lidt op ad bakke. Nuvel, dette var jo lykkedes i Jans tid og også før ham og selvfølgelig også andre steder i Israel, så miraklernes tid var ikke forbi, men mon vi skulle få lov at se nogle af dem?

Verdens værste missionær

Nu er ydmyghed på egne vegne fint nok, og jeg håber, jeg har bevaret noget af den, men ydmyghed på Guds vegne er jo slet og ret blasfemi. Men Gud har vist mig,

at han gør, hvad han vil, gennem hvem han vil. Det vidste jeg jo godt i forvejen, men tumlede med at stole på, at det også gjaldt os i Jaffo. Paradoksalt nok. For netop fordi vi boede i Jaffo, har jeg ofte tænkt på Jonas, som ikke ville gå, hvor Gud kaldte ham (og som bekendt stak af fra Jaffo), og som, da han endelig kom til Nineve, blev bitter og vred, da de omvendte sig, og Gud frelste dem. Verdens værste missionær. Intet mindre. Ikke desto mindre reddede Gud, hvad der dengang var verdens største by, gennem den måske mest håbløse missionær verden har set. Kunne og ville Gud bruge Jonas, så kan han bruge lige præcis, hvem han vil. Nu blev hele byen desværre ikke frelst, mens vi var i Jaffo, men alligevel blev min mangel på tro til Gud gjort til skamme. Han brugte vores lille kirke til både at bringe nogle folk tilbage til ham og også til at nå nogle folk for første gang. Vi har fået lov at se mennesker vokse i tro og efterfølgelse af Jesus. Og måske for at vi ikke skulle tro, at det havde noget med os at gøre, så kom det i bølger, uden at vi gjorde noget anderledes det ene mere frugtbare halvår frem for det andet mere tørre.

Kald er godt

Jeg blev ret hurtigt glad for det gode gamle ord 'kald'. Jeg nærer ingen illusion om, at Immanuelkirken ikke ville have været bedre tjent med en anden præst end mig. Jeg har for eksempel i flere år haft en meget bedre underviser end mig selv i menigheden, så det er ikke bare falsk ydmyghed. Ikke desto mindre har jeg fundet frimodighed i, at vi blev sendt til Jaffo for at varetage en opgave, og netop den sendelse har givet frimodighed til at tage handsken op, selvom jeg havde folk omkring mig, som er dygtigere på mange af de områder, jeg skulle dække.

Mere frimodig

Det vil også være korrekt at sige, at jeg har fået en større frimodighed på evangeliets vegne, og det er jo skræmmende nok mildt sagt på tide! Men jeg kan se på min prædiken fra første gang vi holdt Åbent Hus og havde hundredevis af mennesker forbi til nogle korte gudstjenester, at jeg nok var klar nok ift. at gøre Jesus-tro både fornuftig og relevant, men overforsigtig med appellen til så at tage imod ham. Måske har den israelske mere direkte og uindpakkede måde at kommunikere på haft sin indvirkning, men uanset kan jeg se sort på hvidt i mine prædikener, at min forkyndelse har ændret sig i hvert fald på dét punkt. Så når folk har spurgt mig, hvordan Immanuelkirken har ændret sig, siden vi kom, så har jeg svaret, at jeg ikke ved af, at den har ændret sig så meget. Det er vist mere mig, der har det. <<

Familien Rasmussen rejser hjem fra Israel

Vi tager det **FREMMEDE** med os hjem

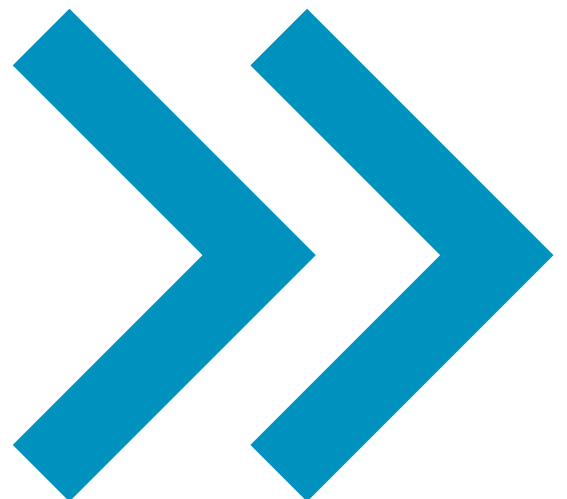
INTERVIEW

*Arne Pedersen,
kommunikationssekretær*

Foto: Anika Thoro Møller

”Da vi rejste hjem fra vores volontørophold i 2001, var Christian bare færdig med Israel. Han skulle i hvert fald ikke tilbage,” griner Lisbeth Rasmussen. Parret er i skrivende stund i fuld gang med at pakke deres liv gennem 7½ år i Immanuelkirken i Jaffo ned i kufferter for at rejse tilbage til Danmark.

Det var ellers Lisbeth der i første omgang sagde nej, da Bodil Skjøtt, generalsekretær i Israelsmissionen, ringede i slutningen af oktober 2007 og luftede idéen om at tage til Immanuelkirken i Jaffo. "Vi havde lige fået Amanda, og jeg kunne slet ikke lige overskue at skulle nogen steder hen," fortæller Lisbeth. Men efterhånden vænnede parret sig mere og mere til tanken. "Lisbeth var lige blevet færdig, og jeg havde selv et år tilbage," husker Christian. "Og selvom vi lige havde fået Amanda og havde to små drenge, følte vi, at det stadigvæk var et godt tidspunkt, rent familiært, at stikke af nogle år. Vi skulle jo alligevel ud at finde et arbejde begge to," siger Christian på pragmatisk vis.

Gud kalder gennem mennesker

For hverken Lisbeth eller Christian var det et livslangt kald eller en livslang drøm, der gik i opfyldelse, da de rejste til Israel. Christian var faktisk ikke engang sikker på, han ville være præst, da de sagde ja til at rejse. "Det var først og fremmest en reaktion på et ydre kald," fortæller Christian og fortsætter: "Når der er nogen, der kalder, kan man ikke lade være med at forholde sig til det. Gud har det med at kalde gennem mennesker."

Feriefornemmelser

Selvom det ikke var oplagt for parret selv at rejse, endte de altså med at tage afsted. "Man sidder og overvejer sådan lidt for og imod. Der var så mange ukendte faktorer, for vi vidste jo hverken hvordan børnene eller vi selv ville reagere," fortæller Lisbeth. Samtidig mener hun, det var en stor hjælp, at kaldet både var så konkret og praktisk. "Efterhånden fik vi begge en mavefornemmelse af, at det var noget vi skulle," slutter hun.

De mindes begge at have haft en form for feriefornemmelse de første syv uger, de var i Israel. "Vi boede på Beit Immanuel, som ligger lige overfor kirken, og vi havde ikke vores egne ting, men boede i kufferterne," fortæller Lisbeth.

"I begyndelsen arbejdede jeg nærmest non-stop, og det var svært at indarbejde en egentlig hverdagsrytme," fortæller Christian og der måtte mange familiemøder til for at finde ud af, hvordan det kunne fungere så alle kunne trives i det nye. Det var også svært at finde rytmen i ugen, for børnene gik i skole mandag til fredag og weekenden var præget af gudstjenester både lørdag og søndag, så familien fik aldrig en rytme med naturlige pauser. Derfor besluttede de også tidligt at tage væk en uge hvert semester.

Svært at holde fri

Selvom det for mange kan synes at være et drømmescenarie, at det kun tager cirka 30 sekunder i transport at komme på arbejde, har det også sine udfordringer, fortæller Lisbeth. "Det har helt sikkert sine fordele, at arbejde og hjem er så tæt på hinanden, men det har også sine ulemper – for eksempel er det sværere at holde fri," siger hun og fortsætter: "Hvis jeg bare vil ud at gå en tur en formiddag, så skal jeg gå forbi både volontører og sekretæren på vej ud. Det har været svært." Parret er dog enige i, at hele familien har trives med at være i Immanuelkirken. "Det har altid givet god mening at stå op og gå på arbejde," siger Christian. "Der har altid været meningsfulde opgaver at give sig i kast med og gode mennesker at snakke med," slutter han.

Hvorfor tage hjem til Danmark?

Når parret kommer hjem bosætter de sig i Løsning,

◀ *Øverst: Selvom det tog lidt tid vænnede Lisbeth og Christian sig med tiden til tanken om at skulle bo i Israel. Selvom det måske ikke var så oplagt, følte parret, at det var et godt tidspunkt at stikke af nogle år.*

Nederst: Immanuelkirken fejrer naturligvis også de forskellige jødiske højtider. Her er det løvhyttefesten menigheden er i fuld gang med at fejre.

Foto: Privatfoto

Foto: Privatfoto

hvor der er købt hus. Lisbeth er ansat på Bøgballe Friskole og Christian skal være generalsekretær i Kristeligt Forbund for Studerende. Men selvom der også ligger en meningsfuld hverdag og venter i Danmark for familien, er der alligevel et spørgsmål der trænger sig på: Hvorfor overhovedet tage hjem, når familien trives så godt?

"Det spørger vores børn også om," griner Lisbeth og fortsætter: "Vores børn kan ikke få lov til at blive her i landet ud over deres 17. år. Så skal de hjem, men hjem til hvad? For Danmark er jo ikke længere deres hjem. Og hvis vi alligevel skal hjem på et tidspunkt, handler det for os også om, at tage hjem tidsnok til, at vores børn kan nå at blive integreret i den danske kultur. Så det ikke er fremmed for dem." Det er tydeligvis en svær problematik de to forældre har brugt lang tid på at overveje.

Relationer bliver brudt op, når man rejser

Lisbeth og Christian glæder sig også til at komme hjem og genoptage mange af de relationer, som har været sat lidt på stand by de sidste mange år. "Da vi havde været her i fire år, gik det op for os, at vi ikke længere delte liv med familie og venner derhjemme. I begyndelsen gik det fint nok, men efterhånden mister man kontakten. Vi kom nok til et punkt, hvor man kan sige, at vi tabte tråden til dem derhjemme," fortæller Christian og konstaterer: "Det er jo sådan, det er. Relationer bliver brudt op, når man rejser."

Lisbeth supplerer: "Man kan sagtens få gode relationer til de lokale, og det har vi også haft. Men de er også godt klar over, at man er udlænding, så man ikke bliver her for altid. Som kvinde må jeg bare erkende, at jeg har brug for de her rigtig tætte veninder. Det har jeg savnet."

Den første raket var ikke sjov

Uanet hvordan man end vender og drejer det, er det svært at undgå at komme til at tale om den konflikt, som naturligvis også er en del af hverdagen, når man er udsendt som familie til Israel. En ting er, hvordan vi voksne håndterer konflikten, men hvordan forklarer man sine børn, at nu skal vi altså en tur i bomberum igen?

"Jeg tror, man fortæller, at verden ikke kun er god," forklarer Lisbeth. "Her i Israel bliver det meget konkret med raketter og sirener. Som forældre har vi valgt at være meget åbne omkring det, så vores børn har kunnet spørge om hvad som helst, og vi har forsøgt at svare så ærligt, vi kunne." Lisbeth forklarer videre, at der også kommer en naturlighed over det, da der med jævne mellemrum er øvelser i skolen, som lærer børnene, hvordan de skal forholde sig, når sirenerne lyder.

"Det er klart, at den første raket – den var ikke sjov," fortæller Christian om den første sirene familien oplevede i forbindelse med oprapningen af konflikten i 2012.

"Men så snakker man om det og snakker naturligvis >>

Foto: Privatfoto

Foto: Privatfoto

↑ Øverst: Lisbeth kørte cirka hver 14. dag til Jeriko på Vestbredden, hvor hun arbejdede i Zakæus' Hus - et projekt ledet af Det Palæstinensiske Bibelselskab, hvor unge piger med muslimsk baggrund kunne komme og få lektiehjælp og andre sociale tilbud. Ofte så bilen sådan ud, når den var fyldt op med tøj og andet, som skulle med.

Nederst: Det skete flere gange, at mennesker kom til tro, mens Lisbeth og Christian var i Immanuelkirken, hvilket - naturligvis - også medførte, at Christian flere gange fik lov at døbe mennesker ved gudstjenesten.

⚡ *Arbejdet i Immanuelkirken kunne godt tage hårdt på familielivet - særligt fordi der aldrig rigtig kom en hverdagsrytme. Derfor besluttede familien ret tidligt, at tage en uge ud af kalenderen hvert semester og tage væk på ferie.*

også om, hvad vi så gør næste gang,” konkluderer han og fortsætter: ”Det er lidt noget mærkeligt noget, når man har oplevet en sirene, som er virkelig. Knuden i maven er jo ikke fordi, man er bange for at blive ramt. Det er mere en utryghed over, at nu er man blevet mål for et eller andet. At nogen har sendt en raket efter dig – det er en ubehagelig tanke.”

Lisbeth giver udtryk for en anden ubehagelig tanke: ”Raketterne skelner jo ikke mellem israelere, arabere og danskere. Jeg husker, at Johan havde en af sine gode venner med hjem, der er araber. De var jo begge to bange for, hvad der ville ske. Det går i alle retninger,” slutter hun.

I Immanuelkirken kommer der mange forskellige mennesker og nationaliteter, men Christian fortæller, at han ikke har oplevet konflikten rykke ind på bænkerækkerne: ”Når vi har snakket om konflikten i kirken, har det ikke været politisk ladet. Vi har bedt for mennesker på begge sider af konflikten, og vi har søgt at gøre bønner personlig,” fortæller Christian.

Mange samarbejdspartnere er en styrke

Det er også en forskelligartet flok af organisationer, som står bag arbejdet og menigheden i Immanuelkirken. ”Jeg synes egentligt, at samarbejdet afspejler vores menighed meget godt,” siger Christian. ”Selvom vi er meget forskellige, er der ingen modstridende dagsordener, for det handler om, hvordan menigheden i Immanuelkirken kan bakkes op. Det afspejler en form for rummelighed, at der er så mange forskellige organisationer, der bakker op om kirken,” mener han. Christian fremhæver også det vigtige i, at lokale samarbejdspartnere er blevet inviteret med til bordet. ”Jews for Jesus har været forfriskende at få med i samarbejdet. Nu kommer der flere øjne på sagen, og det medfører naturligvis diskussioner, men ikke til mindre opbakning,” fortæller han.

Vi tager det fremmede med os hjem

Når familien lander i Danmark i begyndelsen af juli måned, håber forældrene alligevel, at der er lidt af den israelske kultur som hænger ved – både hos dem selv og hos børnene. "Ligefremheden er som regel fantastisk," understreger Lisbeth begejstret. "Hvis man er i en situation, man synes er ubehagelig, så siger man det bare, og der er ingen der ser skævt til en, hvis man siger fra."

"Jeg håber, at både vi og vores børn kan bidrage med ikke bare en respekt for diversitet, men ligefrem en påskønnelse af det forskelligartede," supplerer Christian. "Jeg tror ikke, vi er så fremmedforskrækkede. I det hele taget vil vi gerne tage det med hjem, at det fremmede godt kan være både positivt og en god udfordring for os," slutter han.

I Israelsmissionen vil vi gerne rette en stor tak til både Lisbeth og Christian samt deres fire børn, Johan, Magnus, Amanda og Simon. Tak for jeres trofasthed overfor menigheden og arbejdet i Immanuelkirken, og vi ønsker jer al Guds velsignelse fremover. <<

Foto: Privatfoto

- ✓ *Lisbeth og Christian rejste til Israel med tre børn, men kommer hjem med fire. Undervejs kom Simon til.*
- ✓ *Immanuelkirken er for mange som en familie. Derfor er det også helt naturligt for menigheden at lave flere sociale arrangementer sammen. Heldigvis har de stranden næsten lige uden for døren, som er perfekt til udflugt.*

Foto: Privatfoto

Foto: Jørgen Hedaager Nielsen

Landsstyret i Israel:

Vi skal bekæmpe uvidenheden om, hvem Jesus er

ARTIKEL

*Bodil Skjøtt,
generalsekretær*

Har man mødt 15 missionspartere i løbet af fire dag og været både i Tel Aviv, Jerusalem og Betlehem (og desuden prøvet Jerusalems nyeste kaffe-butikker og handlet souvenirs og sandaler i Den Gamle By) er det svært at sige, hvilket møde der var vigtigst eller gjorde størst indtryk.

Sådan var det også, da Israelsmissionens landsstyre den sidste aften på sin studietur skulle gøre status på fire foregående dage, hvor vi havde besøgt om ikke alle, så de fleste af de mennesker eller organisationer vi som Israelsmission har en relation til i Israel. I alt femten forskellige grupper blev det til. Måske var det studenterarbejdet, der scorede højest, da der skulle gøres status. Ikke først og fremmest fordi de overrakte landstyret

en plade, hvor de udtrykte deres taknemlighed over at Israelsmissionen har været en trofast partner lige siden det israelske studenterarbejde begyndte for 33 år siden. Men fordi vi fik mulighed for at bruge tid sammen med de studerende og fornemme deres indbyrdes fællesskab og mærke udfordringen, når en lejr med godt 100 mennesker skal afvikles på tre sprog - arabisk, hebraisk og engelsk. Bag de tre sprog ligger ikke bare forskellige programmer, men også forskellige kulturer og hverdage. Men her var de på samme lejr med et ønske om sammen at blive udrustet til at være vidner om deres fælles tro på deres fælles studiesteder rundt om i landet. At vi så kendte flere af dem, fordi de gennem årene har været vores gæster på KFS-påskelejre var selvfølgelig en ekstra bonus.

Hvilket møde med øvrige partnere og medarbejdere, der kom ind på en andenplads, er svært at afgøre. Men et emne som gik igen i langt de fleste af de møder, vi havde, var forsoning: Hvor vigtigt og svært det er, og hvor let man kommer til at såre eller blive såret, når man vil nærme sig den anden. Alligevel er det altafgørende, vi forsøger, hvis vi ikke bare med ord, men også med vores handlinger vil tale om korset. Vi mødte partnere, som mod alle odds fastholder, at forsoning mellem Jesus-troende israelere og palæstinensere er muligt. Og selv hvor det ikke er muligt, vil de alligevel fortsætte deres bestræbelser, for som de sagde: "Forsoning er ikke først og fremmest noget, vi gør. Det er en del af, hvem vi er."

Det blev også klart, at der er forskellige definitioner på forsoning. Det er noget, som er sket, for Gud har i Jesus bragt forsoning. Det skal vi leve og hvile i. Men hvad er så vores ansvar og opgave i mødet med frygt, had og uretfærdighed? En studietur og et møde med hverdagen i Israel gav også landsstyret en del hjemmearbejde til de næste landsstyremøder, for hvad betyder forsoning i vores arbejde, og hvordan påvirker det vores prioriteringer i forhold til, hvem vi vil arbejde sammen med.

Turen gav også gejst og energi til arbejdet i landsstyret. For vi mødte mennesker som med begejstring fortalte om deres - og vores - arbejde, og deres muligheder for at udruste og opbygge mennesker og fællesskaber i troen på Israels Messias. Og åbne døre for at møde nye mennesker, hvad enten det er gennem koncerter i Immanuelkirken eller ved et bogbord på stranden i Tel Aviv.

Ikke mindst var det godt og opmuntrende at mødes med volontører og medarbejdere der trives med deres opgaver. Og det gør de, selv om de nogle gange kunne

ønske at døgnet havde flere timer eller ugen flere dage, så man kunne nå både det der skal gøres og så alt det, der som også kan gøres - hvis der var flere ressourcer. Familien Rasmussen i Tel Aviv kan se tilbage på 7 1/2 år i Israel. For familien Serner er Jerusalem nu efter 2 1/2 år blevet deres hjem, og de ser fremad i forventning om, at byen i mange år endnu skal være det. Israelsmissionen er velsignet med lange partnerskaber, men også med medarbejdere, der er villige til at tænke langsigtet.

Skal der findes en sætning som kan samle det mangfoldige arbejde Israelsmissionen er engageret i, må det være: "Det handler om at gøre fortællingen om Jesus kendt og tilgængelig for mennesker i Israel/Palæstina - hvad enten de er israelere eller palæstinensere, jøder eller muslimer - eller danskere." At der er brug for det, blev kraftigt understreget af Dan Sered, lederen af Jews for Jesus i Israel. "Det jødiske folk hører til de unædede folk, når det gælder evangeliet," var hans påstand, "og det skyldes ikke først og fremmest modstand mod, men uvidenhed om hvem Jesus er. Israel er ikke kun et land, som skal besøges. Det er mennesker, I kan møde, besøge og være i dialog med. Vi ønsker et fortsat partnerskab med jer, men også med menigheder og pilgrimsgrupper, som besøger landet. Hvorfor ikke også besøge os, og se hvad Gud gør i dag og ikke kun høre om, hvad der skete her engang?"

At sådanne møder er værdifulde - ikke kun for vores partnere i Israel, men mindst lige så meget for os selv er der ingen i landsstyret, der er i tvivl om efter studieturen. Udfordringen er nu at omsætte de mange indtryk til strategier og handlingsplaner for arbejdet de næste år, og prioritere i listen over de muligheder der er for at skabe møder med Jesus, så jøder ikke længere skal være på listen over unædede folkeslag. <<

> Undervejs fik landsstyret også tid til et besøg i præstelejligheden i Jerusalem. Her spiser de aftensmad på terrassen med familien Serner og volontørerne i Jerusalem.

Foto: Jørgen Hedager Nielsen

Et alsidigt ARBEJDSLIV

KORRESPONDENTBREV

*David Serner,
præst i Den Danske Kirke i Jerusalem*

At være dansk præst i Jerusalem indebærer fleksibilitet og situationer, der normalt ikke hører til et almindeligt præsteliv. Fokus ændrer sig drastisk i forhold til, hvem man taler til, og det er en særlig oplevelse at have en tumlegudstjeneste lørdag eftermiddag med fokus på Abrahams møde med den tre-enige Gud. Denne lørdag lavede vi total-teater i børnehøjde, og kirkevolontørerne gav den fuld gas for at formidle bibelhistorier på en sådan måde, at børnene kunne modtage invitationen til den Gud, der møder os der, hvor vi er. Daniel lå med hovedet i gulvet og bagdelen i vejret, mens Jeppe kastede om sig med mel og vand, lo højlydt og kom med høje barnlige udtryk om mistroen til, at hun (han spillede nemlig Saraj) som gammel kone skulle blive gravid igen! Det var en fryd og helt fantastisk at se børnene modtage, indleve og engagere sig i bibelhistorierne på den måde, og man kunne ønske sig at flere børn (og voksne) ville tage del i det.

Umiddelbart efter gudstjenesten fik jeg et opkald fra den danske ambassade og blev bedt om at guide Pia Kjærsgaard, folketingets formand og 3 andre et par dage efter, hvilket naturligvis kræver en helt anden indgangsvinkel end tumlegudstjenestens fjollede barnlighed. Gennem den danske kirkes lokaler fik jeg nævnt Hans Nikolajens betydning for Christ Church og dermed for hele Jerusalem - inklusiv Nikolajens fokus på at dele evangeliet med jøderne. Om end omstændighederne var forskellige, så vedbliver budskabet med at være det samme: Gud møder Abraham, der hvor han er – ved hans telt og ændrer hans liv, ligesom Gud møder mennesket på korset og ændrer verdens gang og vores liv.

Efter besøget i Gravkirken spurgte Pia Kjærsgaard: "Hvordan reagerer du som dansk præst på pilgrimme, der tårevæddet kaster sig ned på salvelses-stenen med alt hvad det indebærer?" Det spørgsmål er et meget

godt eksempel på den undren og fascination, mange udviser, når de besøger Gravkirken – samtidig med at man som dansker forsøger at forstå og finde mening i det religiøse virvar, som hersker i denne kirke. Personligt forsøger jeg at lade disse pilgrimmes hengivenhed inspirere mig til selv at hengive mig til Jesus. Ikke kun på de religiøse epi-centre som Gravkirken, men hvor jeg end står og går. Deres hengivenhed til stedet stikker til mit hjerte og minder mig om, at jeg er Guds tempel, og selvom vi er midt i historiens vingesus, så dvæler Gud i den troendes hjerte og gør dermed vores legeme til sit tempel – som Paulus skriver i 1. Kor. 3:16-17: "Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I." Tidligere direktør for Nationalmuseet var også med på turen, og han mindede mig om, at der er forskellige ting der taler til os og gør indtryk på sådan en tur. På vej ud af Gravkirken udbrød han spontant: "Ørj! Der har godt nok gået mange mennesker på de her sten," med henvisning til trapperne op til Golgatha, for derefter at forsvinde for at forevige beviset for menneskers valfart til det sted, hvor verden blev forløst.

Om børnene eller den lille delegation modtager evangeliet, eller om de er mere optaget af Jappes mel-svineri eller stenenes glatte og buede overflader er ikke op til os, men vi kan stille os til rådighed og tale ind i de forskellige sammenhænge, vi bliver sat i. Vi kan læne os op ad Paulus' ord i Rom 10:14: "Men hvordan skal de påkalde ham, som de ikke er kommet til tro på? Hvordan skal de tro på ham, som de ikke har hørt om? Hvordan skal de høre, uden at nogen prædiker? Og hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt? – som der står skrevet: 'Hvor herligt lyder fodtrinene af dem, der bringer godt budskab!'" Vi tvinger ingen, men vi er til stede her i Jerusalem i tillid til, at Gud er virksom i mennesker uanset baggrund og etnicitet – også i Israel. <<

< *At være præst i Den Danske Kirke kræver omstillingsparathed. Den ene dag kan man lave en fjollet børnegudstjeneste, mens man den næste kan være guide for folketingets formand, Pia Kjærsgaard.*

Kære gode venner i Den Danske Israelsmission

Tak for 7½ gode år sammen med jer. Det har været et privilegium og en stor glæde for os at tjene i Immanuelkirken, og vi ved, at det ikke kunne lade sig gøre uden jeres økonomiske støtte, medleven og aldrig svigtende forbøn. Tak også for mange gode opmuntringer fra jer personligt - både når vi har mødt jer i Danmark, og når I har besøgt os her i Immanuelkirken.

Vi har fået lov at se Jesus gøre en gruppe mennesker, der krydser enhver social, kulturel og geografisk markør, til ét i Ham, og det har været en ugentlig opmuntring. Vi har fået lov at se jøder og ikke-jøder komme til tro på Jesus og finde både meningen med og glæden ved livet i Ham. I aften skal jeg have den nok sidste dåb i vores tid her, og den udtrykker for så vidt hvor stort et under det er, når en jøde overgiver sig til Jesus. Vedkommende blev overbevist om, at Jesus måtte være

sandheden tilbage i 1996. Først nu – 20 år senere – har vedkommende følt sig klar til at tage skridtet til dåb.

Vi glæder os over at give stafetten videre til Marit og Bradley Long. De er gode og varme mennesker og kommer med et ægte ønske om at tjene menigheden vel, og de har både hjerte og evner til at gøre det, så det betyder rigtig meget for os, at menigheden kommer i så gode hænder.

I Herrens hænder er vi alle først og sidst, og det er godt. Om Han ikke bygger huset, arbejder vi forgæves. Må Han fortsat gøre forskellen i Immanuelkirken, i Den Danske Israelsmission og i vore individuelle liv.

Shalom og tak fra familien Rasmussen,
Lisbeth & Christian

Renovering af lejlighed

Ligesom for to år siden er vi igen i år blevet velsignet med nogle helt fantastiske seniorvolontører, som har sat sommeren af til at renovere lejligheden i Jerusalem, mens Elisabeth og David er hjemme i Danmark på ferie. Stor tak til Helene og Knud Erik Erbs, Chresten og Kirstine Olesen samt Aase og Morten Olesen for arbejdet i lejligheden!

Foto: Helene Erbs

Foto: Helene Erbs

GRIB OG BEGRIB

På Djurslands Efterskole mener vi, at alle mennesker er unikt skabt af Gud – også teenagere!

Vi vil fremelske den enkelte elevs potentialer og rumme dem. Uanset overbevisning, i trygge rammer! Vælg imellem sportslinje, musiklinje – eller tag det bedste fra alle hylder på Design-selv linjen.

Oplev mere på djurslands.dk

Israel

ET FANTASTISK LAND

Israel – med Samaria	18.9. - 27.9.
Israel – for hele familien	16.10. - 23.10.
Israel – klassisk rundrejse	16.10. - 23.10.
Israel – med nye øjne	23.10. - 30.10.
Israel – med Bibelen i bibelens land	28.10. - 6.11.
Israel – spændende rundrejse	10.11. - 20.11.

Kontakt os på
7592 2022 eller
fxr@felixrejser.dk

KOM TIL STUDIEDAG

fredag den 2. september på TORVET i Aarhus.

Find hele programmet på israel.dk!

Det jødiske folk har stadig en plads i Guds mission. Hjælp os med at række evangeliet tilbage!

israel.dk/giv/gave
Mobilepay: 42 72 25 99
Reg.nr. 9743 Kontonr. 3054500

Kulturmøde og præstepraktik

 BAGSMÆK

Arne Pedersen,
kommunikationssekretær

Foto: Arne Pedersen

”Det bliver spændende at finde ud, hvad Gud gerne vil med os,” fortæller Louise Breindahl, som i slutningen af august rejser til Jaffo og Immanuelkirken sammen Rasmus. De har været gift siden november sidste år og ser det halve år i Israel, som lidt af et eventyr hvor Gud måske vil løfte lidt af sløret for sit kald til dem som ægtefolk.

”Naturligvis glæder vi os også til bare at opleve en helt masse,” afslører Rasmus og fortsætter: ”Jeg glæder mig helt vildt til at lære Israel, kulturen og det jødiske folk bedre at kende, for jeg tror, det kan øge min forståelse af Bibelen.”

For Louise er det først og fremmest kulturmødet og de mennesker, der er i kirken, hun glæder sig til: ”Det er virkelig spændende at møde andre kulturer og forsøge at forstå mere af, hvad der egentligt sker, når jeg møder mennesker, som er anderledes end mig,” fortæller hun og afslører, at netop Immanuelkirkens meget forskelligartede menighed var en af grundene til, at hun netop gerne ville der til.

Både Louise og Rasmus har været af sted på volontørophold før – Louise i Cameroun og Rasmus i Honduras. Men det er første gang de skal afsted sammen. ”Det bliver spændende at finde ud af, om vi kan arbejde sammen,” griner Louise. Parret har i fællesskab ansvaret for kirkens ungdomsarbejde i det halve år de er af sted. Rasmus har også andre pastorale opgaver som forkyndelse og undervisning, mens Louise også får ansvaret for kirkens kommunikation. Derudover skal hun undervise etiopiske flygtninge i engelsk. ”Men mest af alt handler det om, at vi skal være tilgængelige for de mennesker, der kommer i menigheden,” mener Rasmus.

Begge kan bruge opholdet som praktik – Louise på 3K-uddannelsen og Rasmus på teologi. ”For mig bliver opholdet også en slags præstepraktik,” fortæller Rasmus. ”Det bliver en mulighed for at finde ud af, hvad det vil sige at være præst, og om det er noget, jeg kan holde til,” siger han. ”Det er heller ikke en helt fremmed tanke for os måske at skulle ud som missionærer på et tidspunkt, så opholdet i Israel er en fin måde at afprøve det på,” afslører Louise.

Louise og Rasmus’ primære opgave i Immanuelkirken er at hjælpe Marit og Bradley Long, som er det nye præstepar ved kirken. Vi håber, at Israelsmissionens venner vil huske både Louise og Rasmus samt Marit og Bradley og deres familie i forbøn.